

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 8 oktober 2019 met nummer RvVb-A-1920-0147
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0127-A

Verzoekende partij	de heer Steven HEIRMAN vertegenwoordigd door advocaten Tom VAN DE VOORDE en Filip GIJSSELS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 9900 EEKLO, Gentsesteenweg 56
Verwerende partij	het college van burgemeester en schepenen van de gemeente LIEVEGEM (ALS RECHTSOPVOLGER VAN HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE GEMEENTE WAARSCHOOT)
Tussenkommende partijen	1. de heer Baudewijn BRUGGEMAN 2. mevrouw Monique VERSICHEL vertegenwoordigd door advocaten Robin SLABBINCK en Florence LOBELLE, met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 GENT, Kasteellaan 141

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 19 oktober 2017 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 21 augustus 2017.

De verwerende partij heeft akte genomen van de melding van de nv VERDEGEM BOUW (hierna: de aanvrager) voor het regulariseren “*wijzigen borstwering dakterrassen op achtergevel*” op een perceel gelegen te 9950 Waarschoot, Schoolstraat 43/1, met als kadastrale omschrijving sectie E, nummer 475E.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.
De tussenkommende partijen verzoeken met een aangetekende brief van 2 februari 2018 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat de tussenkommende partijen met een beschikking van 17 mei 2018 toe in de debatten.
2.
De verwerende partij dient geen antwoordnota maar wel het administratief dossier in. De tussenkommende partijen dienen een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een toelichtende nota in.
- 3.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 18 december 2018.

Advocaat Filip GJJSSELS voert het woord voor de verzoekende partij. De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting. Advocaat Florence LOBELLE voert het woord voor de tussenkomende partijen.

De zaak wordt met het oog op de neerlegging van de initiële stedenbouwkundige vergunning voor de meergezinswoning en het vonnis van de vrederechter van Eeklo van 18 oktober 2018 in voortzetting gesteld naar de zitting van 8 januari 2019, waarop de debatten worden gesloten.

4.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

De aanvrager vraagt op 6 juli 2017 aan de verwerende partij de aktenaam van een melding voor *“regularisatie wijzigen borstwering dakterrassen op achtergevel”*.

De aanvraag kent een voorgeschiedenis.

Op 26 september 2005 verleent de verwerende partij aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van villa-appartementen na het slopen van de bestaande bebouwing”*:

Op 3 februari 2009 verleent de verwerende partij aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning voor *“een aanvraag tot nieuwbouw: slopen bestaande bebouwing + bouwen van villa-appartementen”*, die gelijkaardig is aan de eerder verleende vergunning van 26 september 2005, waarbij er *“aan het hoofdgebouw zelf niets wordt gewijzigd”* maar waarbij de vrijstaande garages achteraan op het terrein worden weggelaten en vervangen door een ondergrondse parking:

“ ...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De aanvraag is verenigbaar met de bestemmingsvoorschriften volgens het gewestplan. Gelet op de stedenbouwkundige vergunning d.d. 26/09/2005. De aanvraag brengt het karakter van de bebouwde omgeving niet in het gedrang. De aanvraag is qua inplanting, vormgeving, volume en materiaalgebruik aanvaardbaar in deze omgeving.

...”

2.

Het perceel ligt volgens het gewestplan ‘Eeklo-Aalter’, vastgesteld bij koninklijk besluit van 24 maart 1978, in woongebied.

3.

De verwerende partij neemt op 21 augustus 2017 akte van de melding:

“ ...

Toetsing aan de verplichte dossiersamenstelling, het meldingsbesluit (BR 16/7/2010), de regelgeving en de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften

toetsing aan de verplichte dossiersamenstelling:

Het dossier bevat alle stukken zoals opgelegd in het besluit van de Vlaamse Regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning, met uitzondering van het aanvraagformulier;

toetsing aan het meldingsbesluit:

Het dossier werd getoetst aan het meldingsbesluit, en valt onder:

- Handelingen met stabiliteitswerken aan zijgevels, achtergevels en daken van hoofdzakelijk vergunde of vergund geachte gebouwen, waarbij geen vergunningsplichtige functiewijziging wordt doorgevoerd en het aantal woongelegenheden en het fysiek bouwvolume en de bouwoppervlakte ongewijzigd blijven;

toetsing aan de regelgeving en de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften

- Niet zonevreemd;
- Niet strijdig met stedenbouwkundige verordeningen van gewest, provincie of gemeente;
- Niet strijdig met uitdrukkelijke voorwaarden van de bestaande stedenbouwkundige vergunningen;
- ...
- Niet strijdig met andere wetgeving, zoals: erfdienstbaarheden (wegen, waterwegen, spoorwegen), burgerlijk wetboek (lichten en zichten, gemene muur...), natuurwetgeving;
- Het gaat niet om beschermd erfgoed: ...
- De gemeente heeft de meldingsplicht voor deze ingreep niet vergunningsplichtig gemaakt; ...

Dat is de bestreden beslissing.

4.

De verzoekende partij vordert tevens voor het vredegericht van het kanton te Eeklo van (onder andere) de tussenkomende partijen (onder meer) dat zij aanpassingswerken uitvoeren aan hun terras om dit te conformeren aan de op 3 februari 2009 vergunde plannen, en minstens aanpassingswerken uitvoeren aan de borstwering om storende zichthinder op hun onderliggend terras te vermijden. Bij vonnis van 18 oktober 2018 beslist de vrederechter dat er door de syndicus op straffe van een dwangsom aanpassingswerken moeten worden uitgevoerd aan de borstwering om rechtstreekse inkijk op het onderliggende terras van de verzoekende partij te beperken.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 4.2.2, §3 VCRO. Zij meent dat de melding door de bouwheer *“niet in aanmerking kwam voor een aktenaam en het college van burgemeester en schepenen daaraan geen verder gevolg had mogen geven”*. Zij steunt zich hiervoor onder meer (in een eerste onderdeel) op de vaststelling dat *“het appartementsgebouw niet kan beschouwd worden als een hoofdzakelijk vergund gebouw”*. Zij stelt dat deze vaststelling *“alleen al blijkt uit de melding zelf die werd verricht en die met name strekt tot regularisatie van bepaalde onderdelen van het gebouw, die destijds werden uitgevoerd in strijd met de stedenbouwkundige vergunning dd. 3 februari 2009 van het college van burgemeester en schepenen”*, zodat *“uit de aanvraag zelf reeds bleek dat het gebouw waarop de melding betrekking had, niet werd uitgevoerd volgens de oorspronkelijke stedenbouwkundige vergunning, waaruit volgt dat het gebouw niet als hoofdzakelijk vergund kon worden beschouwd”*.

2.

De tussenkomenende partijen betwisten het middelonderdeel. Zij stellen onder verwijzing naar de voorbereidende werken bij artikel 4.2.2 VCRO *“dat een regulariserende melding mogelijk is”*. Zij menen dat *“het gegeven dat artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 spreekt van een hoofdzakelijk vergund of vergund geachte gebouwen” “ontegensprekelijk slaat op het gebouw, met uitzondering van de werken waarvoor een melding wordt ingediend”*, zodat *“onderhavige aanvraag in dit opzicht wel degelijk betrekking heeft op een hoofdzakelijk vergund gebouw”* en er (ook in die optiek) *“is voldaan aan de voorwaarden van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010”*.

3.

De verzoekende partij benadrukt in haar toelichtende nota dat *“de wet uitdrukkelijk voorziet dat een melding enkel mogelijk is met betrekking tot hoofdzakelijk vergunde gebouwen, terwijl in casu is gebleken dat het gebouw werd uitgevoerd op een wijze die in strijd was/is met de (oorspronkelijke) stedenbouwkundige vergunning die op 3.2.2009 door het college van burgemeester en schepenen werd verleend”*. Zij stelt dat *“op de wijze waarop het gebouw werd uitgevoerd (d.i. op een wijze die ontegensprekelijk een stedenbouwkundig misdrijf uitmaakte) niet kan worden besloten dat dit gebouw ‘hoofdzakelijk’ vergund was, zodat in casu niet aan de voormelde voorwaarden van artikel 3 van het besluit van 16 juli 2010 was voldaan, opdat de principiële vergunningsplicht kon vervangen worden door een eenvoudige melding”*. Zij meent dat *“de stelling dat een hoofdzakelijk vergund gebouw slaat op het gebouw met uitzondering van de werken waarvoor een melding wordt ingediend, nergens steun vindt in de wet en deze stelling derhalve geenszins kan worden gevolgd”*. Zij stelt dat *“derhalve niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 3, 3° van het besluit van 16 juli 2010, zodat er in deze omstandigheden geen akte kon genomen worden van de melding, maar een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning noodzakelijk was/is”*.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.2.2 VCRO luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

“§1. De Vlaamse Regering bepaalt de gevallen waarin de vergunningsplicht vervangen wordt door een verplichte melding van de handelingen aan het college van burgemeester en schepenen. De meldingsplicht betreft gevallen waarin de beoordelingsruimte van het bestuur minimaal is omwille van het eenvoudige en gangbare karakter van de betrokken handelingen, of de onderworpenheid van de handelingen aan nauwkeurige stedenbouwkundige voorschriften, verkavelingsvoorschriften of integrale ruimtelijke voorwaarden, vermeld in artikel 4.3.1, § 2, tweede lid.

...

§3. Het college van burgemeester en schepenen gaat na of de gemelde handelingen meldingsplichtig zijn of niet verboden zijn bij of krachtens paragraaf 1. Als de handelingen meldingsplichtig en niet verboden zijn, neemt het college van burgemeester en schepenen akte van de melding. ... Als de handelingen verboden of niet meldingsplichtig zijn, stelt het college van burgemeester en schepenen de persoon die de melding heeft verricht ... daarvan in kennis. In dat geval wordt geen akte genomen en wordt aan de melding geen verder gevolg gegeven. ...

In uitvoering van voormeld artikel 4.2.2, §1 VCRO werd het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 betreffende de meldingsplichtige handelingen ter uitvoering van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: BMH) vastgesteld, waarvan de relevante artikelen 3 en 6, lid 1 (in de toepasselijke versie) als volgt luiden:

“ ...
Art. 3. Voor handelingen met stabiliteitswerken die uitgevoerd worden aan zijgevels, achtergevels en daken van hoofdzakelijk vergunde of vergund geachte gebouwen, wordt de vergunningsplicht vervangen door een verplichte melding als aan de volgende voorwaarden wordt voldaan:
1° er wordt geen vergunningsplichtige functiewijziging doorgevoerd;
2° het aantal woongelegenheden blijft ongewijzigd;
3° het fysiek bouwvolume en bouwoppervlakte blijven ongewijzigd.

Art. 6. De bepalingen van dit hoofdstuk gelden niet voor handelingen die strijdig zijn met de voorschriften van stedenbouwkundige verordeningen, ruimtelijke uitvoeringsplannen, plannen van aanleg of vergunningen voor het verkavelen van gronden, of met de uitdrukkelijke voorwaarden van stedenbouwkundige vergunningen, met behoud van de toepassing van de andere regelgeving die van toepassing is.
...”

Het verslag aan de Vlaamse regering bij het BMH overweegt (onder meer) het volgende:

“ ...
- Er wordt zoveel mogelijk naar een eenvoudig tweedelig systeem gestreefd van enerzijds vrijstelling van vergunning en anderzijds vergunningsplicht;
- De melding wordt enkel ingevoerd voor zaken waar de beoordelingsruimte van het bestuur minimaal is omwille van het eenvoudige en gangbare karakter van de betrokken handelingen, of de onderworpenheid aan nauwkeurige stedenbouwkundige voorschriften, verkavelingsvoorschriften of integrale ruimtelijke voorwaarden, maar waar het vrijstellen van de stedenbouwkundige vergunningsplicht niet opportuun is omwille van de koppeling met andere regelgeving (energieprestatieregelgeving, verplichting medewerking van architect e.d.).
...
Een belangrijk principe bij beide besluiten is dat deze gelden onverminderd andere regelgeving. Het is niet zo dat verplichtingen opgelegd door sectorale regelgeving automatisch ophouden te bestaan omdat de stedenbouwkundige vergunningsplicht in een aantal gevallen wegvalt of vervangen wordt door de meldingsplicht.
...”

Overeenkomstig (hoofdstuk 2 van) het BMH wordt de vergunningsplicht slechts voor welbepaalde handelingen en onder welbepaalde voorwaarden vervangen door een verplichte melding. De verwerende partij dient bij een melding dan ook in beginsel, overeenkomstig (de toepasselijke versie van) artikel 4.2.2, §3 VCRO, een zorgvuldig onderzoek te voeren, temeer meldingsplichtige handelingen overeenkomstig artikel 4.2.2 VCRO (en artikel 4.2.4 VCRO) afwijkingen betreffen op de principiële vergunningsplicht (zoals blijkt uit de omschrijving van sectie 2 van onderafdeling 1 van afdeling 1 van hoofdstuk II van titel IV VCRO).

2.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat de gemelde handelingen (met name *“regularisatie wijzigen borstwering dakterrassen op achtergevel”*) ressorteren onder artikel 3 BMH. Overeenkomstig dit artikel kunnen de *“handelingen met stabiliteitswerken”* enkel (onder bepaalde voorwaarden) worden uitgevoerd *“aan zijgevels, achtergevels en daken van hoofdzakelijk vergunde of vergund geachte gebouwen”*. De verwerende partij stelt daaromtrent in de bestreden beslissing, in het kader van haar onderzoek of de gemelde handelingen al dan niet meldingsplichtig en niet verboden zijn, zonder meer dat *“het dossier werd getoetst aan het meldingsbesluit, en valt onder: - handelingen met stabiliteitswerken aan zijgevels, achtergevels en daken van hoofdzakelijk vergunde of vergund geachte gebouwen, waarbij geen vergunningsplichtige functiewijziging wordt doorgevoerd en het aantal woongelegenheden en het fysiek bouwvolume en de bouwoppervlakte ongewijzigd blijven”*.

3.

Uit voormelde geciteerde overweging blijkt vooreerst niet dat de verwerende partij concreet onderzocht in hoeverre de gemelde handelingen in aanmerking komen voor aktename en al dan niet werden uitgevoerd aan de achtergevel/het dak van een hoofdzakelijk vergunde of vergund geachte meergezinswoning. De bestreden beslissing bevat geen enkele verwijzing naar de stedenbouwkundige vergunning voor de meergezinswoning van het college van burgemeester en schepenen van 3 februari 2009. Nochtans blijkt uit het administratief dossier en wordt door partijen niet betwist dat de melding de regularisatie beoogt van handelingen aan de achtergevel/het dak van de meergezinswoning die werden uitgevoerd in strijd met (de goedgekeurde plannen van) de stedenbouwkundige vergunning voor dit gebouw van 3 februari 2009.

4.

Ongeacht voormelde vaststelling, wordt geoordeeld dat de gemelde handelingen met betrekking tot het dakterras achteraan de meergezinswoning geen handelingen betreffen waarvoor de vergunningsplicht overeenkomstig artikel 3 BMH (onder welbepaalde voorwaarden) wordt vervangen door een verplichte melding. Zoals gesteld blijkt uit het administratief dossier en wordt door partijen niet betwist dat de stedenbouwkundige vergunning voor de meergezinswoning van 3 februari 2009 niet geheel werd uitgevoerd conform de goedgekeurde bouwplannen. Zo werden met name de vergunde werken aan het betreffende dakterras (de terrassen), die (gelet op de potentiële hinderaspecten uit hoofde van de andere inrichting van dit terras als relevant aandachtspunt bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de initiële aanvraag met de goede ruimtelijke ordening) niet kunnen worden losgekoppeld van en samenhangen met de overige vergunningsplichtige werken waarop de stedenbouwkundige vergunning van 3 februari 2009 betrekking had, anders uitgevoerd. Er wordt dan ook *de facto* een regularisatie beoogd van een (in beginsel) vergunningsplichtige handeling die werd uitgevoerd in strijd met een stedenbouwkundige vergunning, en niet van een reeds uitgevoerde meldingsplichtige handeling aan een hoofdzakelijk vergund gebouw.

Gelet op de afwijking (wat betreft de terrassen achteraan) van de goedgekeurde bouwplannen van de (initiële) stedenbouwkundige vergunning voor de meergezinswoning van 3 februari 2009, kunnen er uit deze vergunning in beginsel geen rechten meer worden geput. In die optiek kan de bevoegde (vergunningverlenende dan wel akterende) overheid hierop in beginsel niet (langer) steunen bij het verlenen van een vergunning voor een volgende aanvraag dan wel bij het beoordelen van een vraag tot aktename van een melding. De in afwijking van de stedenbouwkundige vergunning van 3 februari 2009 uitgevoerde inrichting van het betreffende dakterras (dakterrassen) dient in beginsel dan ook te worden geregulariseerd middels het doorlopen van de reguliere vergunningsprocedure. Alsdan heeft de verwerende partij (althans in eerste administratieve aanleg) de mogelijkheid om (overeenkomstig artikel 4.3.1 VCRO e.v.) te

onderzoeken in hoeverre het (reeds gerealiseerde) 'integrale' bouwproject, met name zowel de onderdelen die werden uitgevoerd conform de stedenbouwkundige vergunning van 3 februari 2009 als de overige onderdelen die het voorwerp uitmaken van de vraag tot aktename, verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening. Op die manier wordt vermeden dat de onderscheiden onderdelen van een bouwproject elk afzonderlijk worden getoetst op hun verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening, respectievelijk middels een reguliere vergunningsprocedure en middels een meldingsprocedure, vermits dergelijke werkwijze niet uitsluit dat er finaal een stedenbouwkundige vergunning en een aktename (dan wel meerdere aktenames) worden bekomen voor een bouwproject, dat in zijn geheel beschouwd strijdig is met de goede ruimtelijke ordening, hoewel de betreffende onderscheiden onderdelen hiermee telkens op zichzelf beschouwd wel verenigbaar zijn.

In andersluidend geval bestaat de mogelijkheid dat er (*in casu*) wat betreft de inrichting van de terrassen op de verdieping van een meergezinswoning (bewust) wordt afgeweken van de goedgekeurde plannen bij de stedenbouwkundige vergunning voor het bouwproject, om vervolgens via een (regulariserende) melding (dan wel via meerdere afzonderlijke meldingen) de afwijking(en) op de stedenbouwkundige vergunning te regulariseren op basis van een procedure die (onder meer in hoofde van derden) niet alle waarborgen biedt van een reguliere vergunningsprocedure. De meldingsprocedure voorziet immers in een zeer beperkte beoordelingsruimte in hoofde van de bevoegde overheid en vereist geen openbaar onderzoek. Derhalve bestaat het risico dat het openbaar onderzoek in het kader van de oprichting van een meergezinswoning deels wordt uitgehold, als een gebouw na het afsluiten van het openbaar onderzoek anders wordt uitgevoerd wat betreft de inrichting van de terrassen op de verdieping, waarna vervolgens een regularisatie wordt gevraagd via een meldingsprocedure.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

B. Overige middelen

Gelet op de beoordeling van het tweede middel, dienen de overige middelen niet te worden onderzocht, temeer ze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

VII. INDEPLAATSSTELLING MET TOEPASSING VAN ARTIKEL 37 DBRC-DECREET

1.

Artikel 37 DBRC-decreet luidt (in de toepasselijke versie) als volgt:

“ ...

§1. Na gehele of gedeeltelijke vernietiging kan een Vlaams bestuursrechtscollege ... de verwerende partij bevelen om met inachtneming van de overwegingen die opgenomen zijn in zijn uitspraak een nieuwe beslissing te nemen of een andere handeling te stellen. ...

§2. Het Vlaams bestuursrechtscollege ... kan, als de nieuw te nemen beslissing, bevelen conform paragraaf 1, eerste lid, het gevolg is van een gebonden bevoegdheid van de verwerende partij, het arrest in de plaats stellen van die beslissing.

...”

Geciteerd artikel werd ingevoerd bij artikel 12 van het decreet van 9 december 2016 houdende wijziging van diverse decreten, wat de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging van de Vlaamse bestuursrechtcolleges betreft, waarbij de parlementaire voorbereiding bij het voorstel van decreet (*Parl. St. VI. Parl., 2015-2016, nr. 777/1, 11*) het volgende bepaalt:

“
...

Substitutiebevoegdheid

Naast de hierboven aangehaalde aanpassingen, wordt in artikel 37, §2, voorzien in een (beperkte) bevoegdheid tot indeplaatsstelling van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, dit naar analogie met artikel 36, §1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De Raad voor Vergunningsbetwistingen kan, wanneer de nieuw te nemen beslissing, bevolen overeenkomstig paragraaf 1, eerste lid, het gevolg is van een zuiver gebonden bevoegdheid van de verwerende partij, het arrest in de plaats stellen van die beslissing.

Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan het geval waarbij de bestreden beslissing een vergunning verleend heeft voor stedenbouwkundige handelingen, die naar het oordeel van de Raad voor Vergunningsbetwistingen geenszins kunnen worden vergund wegens een onoverkomelijke legaliteitsbelemmering. Omwille van de louter gebonden bevoegdheid, kan het vergunningverlenende bestuursorgaan in dat geval de vergunning enkel weigeren, zodat het overbodig is de zaak terug te verwijzen naar dit bestuursorgaan. Omwille van de efficiëntie is het in dat geval beter dat de Raad zich in de plaats stelt van het betrokken vergunningverlenende bestuursorgaan en op die manier een definitief einde stelt aan het betrokken rechtsgeschil. Deze substitutiebevoegdheid van de Raad moet aldus bijdragen tot een (meer) definitieve geschilbeslechting binnen het vergunningscontentieux.

Het dient evenwel opgemerkt dat deze bevoegdheid enkel kan worden aangewend ingeval er sprake is van een zuiver gebonden bevoegdheid, in die zin dat het vergunningverlenende bestuursorgaan over geen enkele beleidsvrijheid of appreciatiemarge (meer) beschikt bij het nemen van de beslissing. Anders oordelen, zou afbreuk doen aan het beginsel van de scheiding der machten.

...”

Gelet op artikel 37 DBRC-decreet en de parlementaire toelichting hieromtrent, beschikt de Raad in functie van een efficiënte geschillenbeslechting en mits het respecteren van de scheiding der machten over een beperkte substitutiebevoegdheid om zijn arrest in de plaats te stellen van de bestreden beslissing, en om desgevallend zelf de gevraagde stedenbouwkundige vergunning dan wel de aktenaam van de melding te weigeren, in zoverre de verwerende partij in dit kader als vergunningverlenende overheid slechts beschikt over een gebonden bevoegdheid.

2.

Zoals hierboven bij de beoordeling van het tweede middel werd vastgesteld, kon de vergunningsplicht voor de gemelde handelingen niet worden vervangen door een verplichte melding. De verwerende partij mocht in het licht van deze legaliteitsbelemmering dan ook geen akte nemen van de melding en diende hieraan geen verder gevolg te geven. Gelet op deze vaststelling bestaat er in hoofdte van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid en wordt er overeenkomstig artikel 37, §2 DBRC-decreet overgegaan tot indeplaatsstelling.

VIII. KOSTEN

1.

De kosten van het geding worden overeenkomstig artikel 33 DBRC-decreet ten laste gelegd van de verwerende partij, die ingevolge het inwilligen van het verzoek tot vernietiging wordt beschouwd als de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld. De verzoekende partij vordert geen rechtsplegingsvergoeding.

2.

De tussenkomende partijen verzoeken om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij. Wat betreft de door de tussenkomende partijen betaalde rolrechten, komt het passend voor om deze niet ten laste te leggen van de verwerende partij (of de verzoekende partij), gezien de tussenkomende partijen zelf beslissen om al dan niet tussen te komen in een procedure. De (vrijwillige) tussenkomst van een tussenkomende partij mag de inzet van de procedure in hoofde van de verwerende partij (en in hoofde van de verzoekende partij) niet verzwaren (mede om te vermijden dat het recht op toegang tot de rechter onredelijk zou worden bezwaard). Iedere tussenkomende partij dient de kosten van haar tussenkomst dan ook zelf te dragen. Wat betreft de rechtsplegingsvergoeding bepaalt artikel 21, §7, lid 6 DBRC-decreet dat “*de tussenkomende partijen niet kunnen worden gehouden tot de betaling van de rechtsplegingsvergoeding of die vergoeding genieten*”. De vordering van de tussenkomende partijen inzake de kosten wordt verworpen

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de heer Baudewijn BRUGGEMAN en mevrouw Monique VERSICHEL is ontvankelijk.
2. De beslissing van de verwerende partij van 21 augustus 2017, waarbij akte wordt genomen van de melding voor het regulariseren “*wijzigen borstwering dakterrassen op achtergevel*” op een perceel gelegen te 9550 Waarschoot, Schoolstraat 43/1 en met als kadastrale omschrijving sectie E, nummer 475E, wordt vernietigd.
3. Er wordt geen verder gevolg gegeven aan de melding op 6 juli 2017 bij de verwerende partij inzake het regulariseren “*wijzigen borstwering dakterrassen op achtergevel*” op een perceel gelegen te 9950 Waarschoot, Schoolstraat 43/1, met als kadastrale omschrijving sectie E, nummer 475E.
4. De kosten van het beroep, begroot op 200 euro rolrecht, worden ten laste gelegd van de verwerende partij.
5. De respectievelijke kosten van de tussenkomst, begroot op 200 euro in totaal, worden ten laste gelegd van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 8 oktober 2019 door de achtste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Marino DAMASOULIOTIS

Pascal LOUAGE